

I Z LOVCE SE MŮŽE STÁT KOŘIST...

MICHAEL CONNELLY

TEMNĚJŠÍ NEŽ NOC

„ STRAŠIDELNÉ AŽ DĚSIVÉ...
NAPĚTÍ DO POSLEDNÍ STRANY!“
DAILY MAIL

TEMNĚJŠÍ
NEŽ NOC

Michael Connelly

TEMNĚJŠÍ
NEŽ NOC

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2001

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Pavel Rak, Alena Raková – dědicové 2002
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými
prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně
fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2024

Z anglického originálu *A Darkness than Night*

přeložili Pavel Rak a Alena Raková

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1070-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Mary a Jackovi Lavellovým, kteří prokázali,
že existují druhá dějství.*

Prolog

Pohlédl dovnitř malým zaskleným okénkem. Člověk, s kterým si chtěl popovídat, byl v cele sám. Bosch vytáhl z pouzdra pistoli a podal ji službu konajícímu seržantovi. Běžný postup. Cvakla západka v zámku a ocelové dveře se odsunuly. Na Boschův nos okamžitě zaútočil pach potu a zvratků.

„Jak dlouho je tady?“

„Asi tři hodiny.“

Bosch vstoupil do cely předběžného zadržení, nespouštěje oči z bezvládné hromady lidské hmoty, břichem jakoby přísáté k podlaze.

„Můžete zavřít, seržante.“

„Pak mě zavolejte.“

Zaslechl za sebou skřípění dveří zakončené dunivým prásknutím. Obyvatel cely slabě zaúpěl a trochu se pohnul. Bosch ho opatrně obešel. Sedl si na lavici co nejbližší k ležící postavě, vyndal z kapsy magnetofon a položil ho vedle sebe. Zalétl očima ke čtverečku skla ve dveřích. Seržantova tvář se dala do pohybu a zmizela. Bosch zvedl nohu a špičkou boty pokusně štouchl muže do žeber. Odpovědí mu bylo jen další zasténání.

„Probud' se, ty dobytku!“

Muž u jeho nohou mírně nadzdvihl hlavu, pomalu ji otočil směrem po hlase a namáhavě obrátil obličejem vzhůru. Vlasy měl zapatlané stříkanci od barev různých pastelových odstínů, zatímco krk a košili mu zdobil podstatně pestřejší obsah žaludku. Otevřel oči a rychle je zase zavřel, oslněn ostrým světlem lampy u stropu cely. Z úst se mu vydral chraptivý šepot.

„Zase vy.“

Bosch přikývl.

„Jo, zase já.“

„Náš obvyklý taneček.“

Úsměv rozetnul třídní strniště na opilcově tváři. Na místě jednoho předního zubu se černala díra. Posledně mu nechyběl, uvědomil si Bosch. Spustil ruku k magnetofonu, ale ještě ho nepustil.

„Vstávej, je čas si popovídat.“

„Ani nápad, poldíku, nemám zájem.“

„Nic jiného ti nezbyvá. Mluv.“

„Nechte mě, kurva, bejt!“

Bosch se podíval ke dveřím. Okénko bylo prázdné. Vrátil pohled k muži na podlaze.

„Tebe může zachránit jen pravda. Teď víc než kdy předtím. Jestli se nepřiznáš, nemůžu ti pomoci.“

„Tak vy jste se dal na kněze? Rád byste slyšel moji zповěď, co?“

„Jestli jsi na ni připraven...“

Žádná odpověď. Po chvíli si Bosch začal myslet, že chlápek u jeho nohou už zase zařezává. Znovu do něj strčil špičkou boty, tentokrát do boku kousek pod ledvinou. Reakce byla nečekaná. Jako by tím dotykem uvedl do pohybu spící vulkán. Mužovy bezvládné paže i nohy se bleskově vymrštily a v prudkém rytmu, jako cepy nějakých šílených mlatců, začaly střídavě dopadat na podlahu.

„Di do prdele, kreténe!“ ječel. „Nechci tu žádnýho zasranýho poliše! Já chci svýho právníka!“

Bosch ho chvíli mlčky pozoroval, pak sebral z lavice kačeták a zasunul si ho zpátky do kapsy. Potom se předklonil, lokty opřené na kolenou a dlaně sepnuté k sobě. Zahleděl se na zpitou, zmítající se trosku u svých nohou a pomalu potřásl hlavou.

„Jak vidím, tak o pomoc nestojíš.“

Vstal a vydal se ke dveřím. Muž, se kterým potřeboval mluvit, už zase na podlaze celý vyspával svou kocovinu.

1

„Někdo sem jede.“ Terry McCaleb se podíval na svoji ženu a potom sledoval směr jejich očí upřených dolů na silnici, která se vinula nahoru k jejich domu. Spatřil golfové vozítko, jak namáhavě zdolává prudké stoupání, ale v tom, aby poznal řidiče, mu bránila střecha vozidla.

Seděli na zadní verandě domu, jež si s Gracielou pronajali na La Mesa Avenue, a za klikatící se silnicí se jim otevíral pohled na celý Avalon i s jeho přístavem a přes čerící se mořskou hladinu Santa Monica Bay až k oblaku smogu nad pevninou, který tam téměř nepřetržitě signalizoval existenci megalopole Los Angeles. Když se rozhodli usadit na ostrově, bylo to právě tohle nádherné panorama, které je okouzli- lo natolik, že si pro svůj nový domov vybrali tento dům. Ale ve chvíli, kdy jeho žena promluvila, se Terry McCaleb výhledem z verandy nekoval. Upíral oči na děťátko ve svém náručí, protože pohled do důvěřivých, doširoka otevřených modrých očí dcerky předčil i ty nejkrásnější vyhlídky.

Na boční straně vozíku šplhajícího se do kopce rozeznal číslo půjčovny. Není to tedy nikdo místní. Nejspíš někdo, kdo přijel z pevniny pravidelnou lodní linkou *Catalina Express*. Ale stejně mu nebylo jasné, jak může Graciela vědět, že ten návštěvník má namířeno právě k nim, a ne k některému z ostatních domů na La Mesa.

Ale nezeptal se jí – podobné předtuchy měla již dříve. Jen tiše seděl a čekal. Vozidlo jim zmizelo z dohledu a za chvíli se ozval úder klepadla na vchodové dveře. Graciela šla otevřít a vrátila se na verandu se ženou, s níž se McCaleb viděl naposledy před třemi lety.

Detektiv Jaye Winstonová z Úřadu šerifa losangeleského okresu. Když spatřila nemluvně, které choval na rukou,

usmála se. Něžně, ale zároveň odtažitě. Úsměv člověka, který nevážil cestu na ostrov proto, aby se tu rozplýval nad miminkem. O tom ostatně svědčil i tlustý šanon v jedné a videokazeta v druhé ruce. Jaye Winstonovou sem přivedly pracovní povinnosti. Bezpochyby spojené s násilnou smrtí.

„Tak jak jste se celou tu dobu měl, Terry?“ zeptala se.

„Lepší to ani nemohlo být. Pamatujete se na Gracielu?“

„Ovšem. A kdo je tohle?“

„To je CiCi.“

McCaleb nikdy neužíval oficiální podobu dcerčina křestního jména v přítomnosti ostatních. Cielo jí říkával jen tehdy, když s ní byl o samotě a mohl si to patřičně vychutnat.

„CiCi,“ opakovala Winstonová. Na chvíli se odmlčela, jako by očekávala vysvětlení, co je to vlastně za jméno, ale když se nedočkala, pokračovala dál. „Jak je stará?“

„Skoro čtyři měsíce. Je veliká.“

„To tedy je... A co ten chlapec... kde je?“

„Raymond,“ pomohla jí Graciela. „Ten je dneska venku s kamarády. Terry musel s lodí na moře, protože si ji pár lidí pronajalo na rybolov, a tak si šel Raymond s klukama zahrát softball.“

Konverzace pokulhávala a začínala váznout. Buď to Winstonovou nezajímalo, nebo nebyla zvyklá mluvit o banálních věcech.

„Nedáte si něco k pití?“ nabídl jí McCaleb a podal holčičku Graciele.

„Ne, díky, dala jsem si na lodi kolu.“

Jako by jí ta slova inspirovala nebo spíš proto, že se jí ne líbilo putovat z jedněch rukou do druhých, Cielo začala natahovat. Graciela prohlásila, že ji odnese dovnitř, a nechala svého muže s Jaye Winstonovou na verandě. McCaleb pokynul ke kulatému stolu s židlemi, kde většinou večeřeli, když už Cielo spala.

„Pojďte, sedneme si.“

Nabídl Winstonové židli, z které byl na přístav nejhezčí výhled. Ta nejprve na stůl položila zelený šanon a na něj videokazetu. Jak si McCaleb dobře vzpomínal, v takových šanonech shromažďovali detektivové z oddělení vražd vyšetřovací spisy.

„Je překrásná,“ ozvala se Winstonová.

„Že jo, úplná panenka. Mohl bych se na ni koukat celý den...“

Zarazil se a vzápětí se dal do smíchu. Uvědomil si, že jejich návštěvnice nemluví o dítěti, ale o vyhlídce. Winstonová se k němu připojila.

„Ale CiCi je taky kouzelná, Terry, skutečně. A vy taky nevypadáte špatně... opálený a tak celkově...“

„Hodně času trávím na lodi.“

„A zdravotní problémy?“

„Nemůžu si stěžovat, až na ty hromady prášků, co musím spolýkat. Ale teď už uběhly tři roky a naprosto bez problémů. Řekl bych, že jsem za vodou, Jaye. Když nepřestanu užívat všechny ty léky, tak by to takhle mělo zůstat.“

Usmál se a vypadal jako ztělesněné zdraví. Zatímco mu slunce zbarvilo kůži dohněda, s vlasy mu provedlo pravý opak. Nakrátko sestřižené vlasy měl nyní téměř světlé. Práce na lodi mu zase zformovala svaly na pažích i na hrudi a jediná stopa, která by mohla prozradit, že podstoupil náročnou transplantaci srdce, tedy pětadvacet centimetrů dlouhá jizva, byla ukryta pod tílkem.

„To je skvělé, Terry. A vypadá to, že jste si tu vybudoval bezvadné zázemí. Nová rodina, nový domov... pěkně v závětrí, daleko od všeho...“

Na chvíli zmlkla a zahleděla se na panoráma, které se před ní otvíralo. Jako by z toho pohledu chtěla nasát atmosféru ostrova a pochopit tak nynější McCalebův život. McCaleb ji vždy považoval za osobitou a svým způsobem i za přitažlivou ženu. Jaye Winstonová působila mladistvým, až rozpustilým dojmem, který ještě zvyšoval účes z volně rozpustěných světlých vlasů zastřižených těsně nad rameny. Nevzpomínal si, že by ji během jejich společných akcí viděl kdy nalíčenou. Ale měla bystré oči s chápavým pohledem a mírný, skoro až smutný úsměv, jako by ve všem spatřovala humor i tragédii zároveň. Na cestu si vzala černé džíny a pod černý blejzr bílé triko. Vypadala jako vyvážený a nekompromisní člověk, a jak McCaleb věděl, také jím byla. Když mluvila, mívala ve zvyku shrnovat si vlasy rukou dozadu za uši a tento pohyb, z jakéhosi neznámého důvodu, připadal McCalebovi velmi půvabný. Uvědomoval si,

že kdyby se nepotkal s Gracielou, pravděpodobně by se pokusil poznat Jaye Winstonovou nejenom z pracovní stránky. A nepochyboval o tom, že ona tohle všechno intuitivně ví.

„Skoro mám pocit viny, že jsem se za vámi vypravila,“ pohlédla zase na McCaleba. „Tedy kvůli tomu, co mě sem přivedlo.“

McCaleb kývl směrem k pořadači a kazetě.

„Ten důvod je tady na stole, že jo? To jste klidně mohla zavolat a neztrácet zbytečně čas, Jaye.“

„Ale jak, když jste po sobě tak dokonale zametl stopy. Nikde jste nenechal ani adresu, ani číslo telefonu. Jako byste nechtěl, aby lidi věděli, kam vás vítr zavál.“

Shrnula si vlasy za levé ucho a zasmála se.

„To ani ne,“ ohradil se. „Spíš jsem si myslel, že to nikoho nebude zajímat. A jak jste mě vlastně našla?“

„Vyptávala jsem se lidí v přístavu, tamhle na pevnině.“

„Suchozemců,“ opravil ji McCaleb s úsměvem. „Takhle jim říkáme my, ostrované.“

„Tak tedy suchozemců. V přístavní kanceláři mi řekli, že si tam pořád držíte kotviště, ale loď máte tady v Avalonu. Tak jsem přívozem přijela na Catalinu, najala jsem si jeden ze člunů vodní taxislužby a nechala se vozit po přístavu tak dlouho, až jsem tu vaši loď našla. Naštěstí na ní byl váš přítel a poradil mi, jak se k vám dostanu.“

McCaleb se podíval dolů do přístavu a pohledem vyhledal *Přicházející vlnu*. Vzdálenost nebyla větší než půl míle a jasně rozeznával Buddyho Lockridge, jak v hlubokém předklonu pracuje na zádi. Po chvíli pozorování usoudil, že Buddy umývá navijáky hadicí ze sladkovodní nádrže.

„O co tedy jde, Jaye?“ zeptal se Winstonové s pohledem stále upřeným dolů na svoji loď. „Musí to být něco hodně důležitého, když jste celou tu kalvárii podstoupila v době, kdy máte volno. Pokud tedy nepracujete i v neděli.“

„Většinou ne.“

Odstrčila kazetu a otevřela zelený pořadač. McCaleb odpoutal pohled od člunu a přesunul pozornost na obsah šanonu. I když spis viděl vzhůru nohama, okamžitě poznal, že vrchní stránka není nic jiného než oznámení trestného činu vraždy. Touto zprávou obvykle začínal každý vyšetřovací spis, který kdy četl. To vždycky býval výchozí bod.

Přelétl očima k rubrice s adresou. Ani tu nebylo těžké přečíst. Zločin byl spáchán ve West Hollywoodu.

„Vyšetřuju jeden případ a napadlo mě, že byste se na něj mohl mrknout. Nechci vás tím odvádět od práce, ale kdybyste si našel chvílku volna... Zdá se mi totiž, že je to záležitost přesně pro vás. Doufala jsem, že si pročtete vyšetřovací zprávy a možná mě nasměrujete někam, kam jsem se já ani nekoukla.“

Jakmile vstoupila na verandu se šanonem v ruce, hned mu bylo jasné, o co ho chce požádat. Ale teď, když k tomu došlo, Jayeina nabídka v něm vyvolala smíšené pocity. Lákala ho možnost vrátit se alespoň na čas k práci, která dřív bývala nedílnou součástí jeho života, a zároveň pocítoval vinu jen při pomyšlení, že by do jejich nového domova, tolik prodchnutého láskou a štěstím, měl vnést něco tak strašného, jako je vražda. Zalétl pohledem k otevřeným zasunovacím dveřím do obývacího pokoje. Zajímalo ho, zda je Graciela pozoruje. Vůbec se na ně nedívala.

„Takže případ přesně pro mě, říkáte,“ otočil se zpátky k Winstonové. „Ale jestli jde o sériovou vraždu, tak byste neměla ztrácet čas. Běžte na FBI, obraťte se na Maggie Griffinovou. Ona jistě bude...“

„To už jsem, Terry, všechno udělala. Ale stejně vás potřebuju.“

„Kdy se to stalo?“

„Před čtrnácti dny.“

Pohled, kterým spočívala na šanonu, teď upřela do jeho očí.

„Na Nový rok?“

Přikývla.

„Pokud vezmeme v úvahu, že nové milénium ve skutečnosti začalo až letošním prvním lednem, tak je to první vražda v tomhle tisíciletí. Tedy alespoň v okrese Los Angeles.“

„Myslíte, že tu vraždu má na svědomí nějaký šílenec, co si chtěl v tomhle směru zajistit prvenství?“

„Ať už ji spáchal z jakéhokoliv důvodu, ujetý byl pořádně. Proto jsem tady.“

„A co na to FBI? Byla jste za Maggie?“

„Nějak nejste v obraze, Terry. Maggie je zase v Quantiku. Protože tady v posledních letech ubylo problematických

případů, tak si jí Sekce behaviorálních věd přetáhla zpátky. Ale samozřejmě jsem jí zavolala. Nechala ten případ prověřit v počítači, ale žádná podobnost s případy v databázi se nezjistila. Co se týká zpracování psychologického profilu pachatele a dalších informací, tak jsem v pořadí. Věřil byste tomu, že na silvestra a na Nový rok došlo ve Státech ke třiceti čtyřem vraždám, inspirovaným novým milénium? Takže v Sekci mají momentálně plné ruce práce a větší oddělení, jako je třeba naše, jsou až někde na konci seznamu čekatelů. FBI se totiž řídí zásadou, že malá oddělení s menším počtem policistů, specialistů a zkušeností jsou potřebnější než my.“

Chvilí počkala, aby měl McCaleb možnost zvážit všechny informace. Filozofii FBI dobře chápal. V této situaci jim nezbývalo nic jiného než se rozhodnout pro určitou selekci.

„Klidně bych čekala celý měsíc, třeba i déle,“ pokračovala Winstonová, „než by Maggie nebo někdo jiný vypracoval expertizu, ale cítím až v morku kostí, že tady musíme hrát o čas. Jestli jde o sériového vraha, nemůžeme čekat celý měsíc. Kvůli tomu se za vámi plavím až na ostrov. Já už jsem s tímhle případem v koncích a vy jste moje poslední naděje. Věřím, že objevíte něco, co by nás postrčilo správným směrem. Ještě jsem nezapomněla na případ Hřbitovního muže a Vraha s tajnou šifrou. Moc dobře vím, co dokážete vyčíst z vyšetřovacích spisů a objevit na videozáznamu z místa činu.“

Tu svoji pochvalnou kritiku si mohla odpustit, pomyslel si McCaleb, ale to bylo také jediné, co jí nevěřil. Jinak byl přesvědčen, že Jaye má skutečně strach, aby se z vraha, po kterém marně pátrá, nevyklubal nějaký vraždící maniak a neudeřil znovu.

„Už je to všechno tak dávno, Jaye,“ začal opatrně. „Kromě té záležitosti s Gracielinou sestrou jsem na ničem jiném...“

„Ale jděte, Terry, nehrajte to na mě, ano? Vy tady můžete sedět s miminem na klíně den co den a stejně vás to nezmění. Pořád si v sobě nesete to, čím jste byl a co jste dělal. Zním vás. Sice jsme se dlouho neviděli, ani jsme spolu nemluvili, ale mě neoblafnete. Víím, že neuplyne jediný den, abyste si nevzpomněl na vaše případy. Ani jediný den.“

Odmlčela se a upřeně se na něj zadívala.

„Když vám vzali vaše srdce, nevzali vám to, kvůli čemu tlouklo. Chápete, co chci říct?“

Uhnul před jejím vyčkávavým pohledem očima a znovu se zadíval na *Přicházející vlnu*. Buddy byl teď usazený na rybářské sedačce na zádi, nohy položené na palubním nosníku. McCaleb předpokládal, že v ruce drží pivo, ale dělila je příliš velká vzdálenost, než aby si tím mohl být jistý.

„Když se tak výborně vyznáte v lidech, k čemu mě vlastně potřebujete?“

„No, možná nemám špatný odhad, ale vy jste ze všech profilistů, co jsem během své kariéry poznala, bez debaty ten nejlepší. Kruci, vždyť i s prvním případem jsem se obrátila na vás, a to jsem ani nevěděla, že vás tenkrát z Quantika přeložili k nám na východ. Byl jste skvělý...“

„Bezva, Jaye, ale myslím, že se bez toho chvalozpěvu obejdu. Dělá sice dobře mému egu, to ovšem...“

„Jak vás mám tedy přesvědčit?“

„Dopřejte mi nějaký čas. Musím si všechno promyslet.“

„Ale jak mi intuice napovídá, moc času nezbývá. Právě proto jsem tady.“

McCaleb vstal a přešel k zábradlí s pohledem upřeným na moře. *Catalina Express*, loď zajišťující přepravu pasažérů mezi ostrovem a pevninou, se blížila k přístavu. Určitě bude skoro prázdná. Jak McCaleb věděl, v zimě se výletníci na ostrov zrovna nehrnou.

„Podívejte, Jaye, přijíždí přívoz. Teď platí zimní jízdní řád a radši byste tuhle loď měla stihnout, nebo tu budete muset zůstat přes noc.“

„Nechala bych si poslat člun s řidičem, kdyby to bylo nutné. Víte, Terry, jediné, co od vás chci, je jeden jediný den. Nebo noc, to je jedno. Tu dnešní. Sednete si, projdete záznamy, podíváte se na video a ráno mi pak zavoláte a řeknete mi, co si o tom myslíte. Možná že neobjevíte nic nového. Ale možná uvidíte něco, co nám celou dobu unikalo, nebo vás napadne teorie, na kterou jsme vůbec nepřišli. Nic víc na vás nechci. Nemyslím, že toho žádám příliš.“

McCaleb se otočil od moře a zády se opřel o zábradlí.

„Vám to jako příliš nepřipadá, protože vy v tom žijete. Já ale ne, Jaye. Já už jsem z kola venku. A když se k téhle práci vrátím i na jeden jediný den, všechno se změní. Přestěhoval

jsem se na ostrov, abych zapomněl na povolání, ve kterém jsem byl dobrý. Abych zkusil uspět v něčem jiném. Třeba jako dobrý otec a manžel, pro začátek.“

Winstonová se zvedla ze židle a přišla za ním k zábradlí. Postavila se vedle něj a zadívala se na moře, zatímco on zůstal stát tváří směrem k domu. Promluvila tak tichým hlasem, že pokud by se Graciela snažila jejich rozmluvu vyslechnout, neslyšela by z ní jediné slovo.

„Pamatujete si, co jste mi tenkrát řekl o smrti Glorie, Gracieliny sestry? Že díky ní jste dostal druhou šanci žít a že k tomu musí být nějaký důvod. Teď jste začal nový život – s Gracielou a s Gloriiným synem –, a dokonce máte své vlastní dítě. Tohle je zkrátka bezvadné, Terry, o tom se nedá pochybovat. Ale to přece nemůže být jediný důvod, proč jste zůstal naživu. Vy si možná myslíte, že ano, ale v hloubi duše víte, že všechno je jinak. Byl jste jednička v chytání zločinců. Co je vedle toho chytání ryb?“

McCaleb mírně přikývl a v duchu se zlobil sám na sebe, že dal tak rychle najevo, že s ní souhlasí.

„Dobře, Jaye, nechte to tady. Až se tím prokoušu, ozvu se.“

Cestou k východu se Winstonová dívala po Graciele, ale nikde ji neviděla.

„Asi je nahoře s CiCi,“ vysvětloval McCaleb.

„Tak ji ode mě pozdravujte.“

„Jo, vyřídím.“

Rozhostilo se trapné ticho, jež je provázelo až ke dveřím. Terry otevřel a zůstal stát s rukou na klice. Byla to Winstonová, která konečně prolomila jejich mlčení.

„Tak jaké to je, Terry? Být táta.“

„To nejlepší, ale i to nejhorší, co může člověka v životě potkat.“

Odpověď, kterou měl vždy pohotově k dispozici. Pak se na chvíli zamyslel a dodal něco, o čem jen přemýšlel, ale co doposud nikdy nikomu neřekl, ani Graciele.

„Je to jako žít bez ustání s pistolí u spánku.“

Winstonové se ve tváři objevil nechápavý výraz a snad i opravdový zájem.

„Jak to?“

„Protože vím, že kdyby se jí někdy něco stalo, ať už by to bylo cokoli, tak pro mě by tím život skončil.“

„Myslím, že tomuhle rozumím.“

Prošla kolem něj ven. Jak odjížděla, vypadala docela legračně. Jaye Winstonová, vážená vyšetřovatelka z oddělení vražd, kodrcající se v golfovém vozítku.

2

Při nedělní večeři s Gracielou a Raymondem vzájemná konverzace příliš nejiskřila. Mlčky jedli bílého mořského okouna, úlovek z dnešní vyjížďky na moře. Turisté, kteří se rybářských výprav účastnili, pokaždé trvali na tom, že si ulovené ryby nechají, ale po návratu do přístavu často změnili názor. McCaleb se domníval, že to má co do činění s loveckými instinkty člověka. Nestačilo jim účastnit se rybolovu. Museli svou kořist také usmrtit. Což mělo za následek, že se v domě na La Mesa často podávala ryba.

McCaleb opekł okouna spolu s neloupanými kukuřičnými lusky na grilu umístěném vzadu na verandě, zatímco Graciela připravila salát a vdolky. Oba měli před sebou sklenici bílého vína, Raymond pil mléko. Jídlo bylo dobré, ale ticho, které u stolu panovalo, bylo přímo nestravitelné. McCaleb pohlédl na Raymonda a uvědomil si, že chlapec postřehl napětí mezi dospělými a přijal jejich hru. Vzpomněl si, jak on sám dělal to samé, když se jeho rodiče vzájemně ubíjeli mrazivým tichem.

„Tak jaký byl softball?“ pobídl chlapce k vyprávění.

Raymondova matka, Glorie Torresová, zemřela – přesněji řečeno, byla zavražděna – před třemi roky. Protože vlastní otec k rodině nepatřil ani před chlapcovým narozením, žil Raymond od matčiny smrti s její sestrou, Gracielou. McCaleb se s oběma seznámil při vyšetřování případu Gloriny vraždy.

„Řekl bych, že docela dobrý.“

„A měl jsi nějaké zásahy?“

„Ne.“

„To nevádí, jednou se ti to povede. Hlavně se musíš snažit a nevzdávat to.“

McCaleb na něj povzbudivě kývl. Dnes ráno s ním chtěl jít chlapec na loď, ale bohužel to nešlo. Výpravy se účastnilo šest suchozemců a s McCalebem a Buddym Lockrigem to dělalo celkem osm osob, což byl maximální počet lidí stanovený pro *Přicházející vlnu*. A pokud šlo o bezpečnostní pravidla, tak ta McCaleb nikdy neporušoval.

„Poslouchej, Raymonde, na další výpravu pojedou tuhle sobotu. A ty lidi, co si loď pronajali, jsou jenom čtyři. Pochybují, že bychom teď, v zimním období, nabrali ještě někoho. Když se nikdo další nepřihlásí, pojeděš s náma.“

Chlapcova snědá tvář se rázem rozzářila. Dychtivě přikývl a dál se neohrabaně potýkal s porcí bílého rybího masa před sebou na talíři. Vidlička v jeho drobné ruce vypadala nepřiměřeně velká a McCaleb pocítil nával lítosti. Ve svých deseti letech byl Raymond mnohem menší než jeho vrstevníci a velmi se tím trápil. Často se McCaleba vyptával, kdy konečně vyroste. Ten ho uklidňoval, že už to bude co nevidět, ale v koutku duše se obával, že chlapec by mohl zůstat malý. Věděl, že jeho matka byla průměrně vysoká, ale Graciela mu řekla, že Raymondův otec byl muž nízkého vzrůstu i charakteru. Zmizel dřív, než se jeho syn narodil.

Kdykoliv si kluci vybírali do mužstva spoluhráče, Raymond vždy přišel na řadu jako poslední. Byl příliš malý na to, aby se jim mohl vyrovnat. Tak se upnul k jiným aktivitám, než jsou kolektivní hry. Nejvíc si oblíbil rybaření, a když měl McCaleb volno, obvykle spolu vyrazili do zátoky chytat platýze. Při každé rybářské výpravě chlapec žadonil, aby mohl jet také, a pokud bylo na lodi místo, směl se plavby účastnit – v hodnosti druhého důstojníka. Když večer vysadili výletníky, následoval pro McCaleba velmi příjemný rituál. Vložil do obálky pětidolarovou bankovku, obálku zalepil a předal chlapci.

„Budeme tě potřebovat na věži,“ pokračoval v načatém rozhovoru. „Tahle parta chce jet na mečouny, tak musíme až dolů na jih. Bude to dlouhý den.“

„Super!“

McCaleb se usmál. Držet hlídku na věži a pozorovat, kdy se na hladině objeví lesklé černé tělo spícího nebo převalujícího se mečouna, byla Raymondova oblíbená činnost. A za pomoci dalekohledu se z něj pomalu stával skutečný

expert. McCaleb pohlédł na Gracielu, aby se s ní o radost z Raymondova nadšení podělil, ale ona upírala oči do talíře, na tváři ani náznak úsměvu.

Za pár minut nato Raymond dojedl a dovolil se, jestli může jít k sobě do pokoje a trochu si zahrát na počítači. Graciela mu jenom připomněla, aby nepouštěl zvuk příliš nahlas a neprobudil holčičku. Chlapec vzal talíř ze stolu a odešel s ním do kuchyně. McCaleb s Gracielou zůstali sami.

Moc dobře chápal její mlčení. Věděla, že těžko mu může zakazovat, aby se zabýval novým případem, protože právě ona ho před třemi lety přesvědčila, aby se ujal vyšetřování Gloriiny vraždy, které je vlastně svedlo dohromady. A tak se Graciela se svými pocity dostala do začarovaného kruhu a nezbývalo jí nic jiného než si všechny námitky nechat pro sebe.

„Gracielo,“ začal McCaleb. „Já vím, že se ti nelíbí, že se do toho chci pustit, ale...“

„Já nic neříkám.“

„Ani nemusíš. Mně stačí vidět, jak se tváříš od chvíle, co se tu Jaye objevila, a je mi to...“

„Já jenom nechci, aby se něco změnilo, o nic jiného mi nejde.“

„To chápu. Vždyť já si to taky nepřeju. A taky se nic nemění. Jenom si prohlídnu spis a video a potom jí řeknu, co si o případu myslím.“

„Jenže všechno bude jinak. Už jsem tě při práci viděla. Moc dobře vím, jak se do vyšetřování dokážeš zabrat. Právě proto jsi tak dobrý.“

„Ale já přece nic vyšetřovat nebudu. Udělám jen to, o co mě Jaye požádala, a konec. A nebudu pracovat tady, ale odnesu si šanon i s kazetou na loď. Takže ani v domě nebudou, jasné? Nelíbilo by se mi, kdyby tu byly.“

Věděl, že by se do případu pustil i bez Gracielina souhlasu, ale přesto mu velmi záleželo na tom, aby ho získal. Jejich vzájemné vztahy se stále ještě utvářely a McCalebovi se zdálo, že na její příkývnutí čeká vlastně pokaždé. Už se nad tím kolikrát zamýšlel a napadlo ho, jestli to nějak nesouvisí s tím, že dostal druhou šanci žít. Během tří let života s novým srdcem už mnohokrát sváděl boj s tíživým pocitem viny, který mu znovu a znovu s úpornou pravidelností zahlcoval duši

jako závaly kamení stezičku v údolí. Nejspíš podvědomě věřil, že když s ním bude Graciela souhlasit, vyjádří tak svůj souhlas i s jeho existencí, a on svůj souboj o čisté svědomí vyhraje. Jeho kardioložka měla pro tento duševní stav odborné vysvětlení: pocit viny pramenící z toho, že právě on zůstal naživu. Žije díky tomu, že někdo jiný zemřel, a teď se pokouší najít smysl svého vykoupení. Ale McCaleb si nemyslel, že by se jeho pocity daly vysvětlit až takhle jednoduše.

Graciela se zamračila, ale i tak mu připadala překrásná. Měla bronzově hnědou pleť a tmavé vlasy, které lemovaly tvář s očima tak temně hnědýma, že téměř nebylo možné rozlišit hranici mezi panenkou a duhovkou. Půvab a krása jeho ženy byly zřejmě další příčinou toho, proč se do něčeho nepouštěl bez jejího souhlasu. Pokaždé, když se na něj usmála, cítil ve světle jejího úsměvu cosi očišťujícího.

„Víš, Terry, zaslechla jsem, co jste si vy dva povídali vzhledu na verandě. Když malá přestala plakat. Slyšela jsem, jak Jaye mluvila o tom, pro co ti tluče srdce a že ani jediný den neuteče bez toho, aniž bys pomyslel na to, cos dělal dříve. Jenom mi řekni – měla pravdu?“

McCaleb chvíli mlčel. Sklopil oči k prázdnému talíři před sebou a potom je upřel na zářící světla domů rozsetých po svahu Mont Ada, který se zvedal naproti za přístavem. Pomalu přikývl a potom jí pohlédl do očí.

„Ano, měla pravdu.“

„Takže naše práce, naše dítě, náš život, to všechno je lež?“

„Ne, ovšemže ne. Neznám nic cennějšího než to, o čem jsi právě mluvila, udělal bych všechno, abych to uchránil. Moje odpověď ano se týkala toho, čím jsem byl a co jsem dělal. Když jsem pracoval u FBI, Gracielo, zachraňoval jsem životy. Jasně a jednoduše – potíral jsem zlo na tomhle světě, aby se nám tu trochu lépe dýchalo.“

Zdvihl ruku a ukázal k přístavu.

„Prožívám tady s tebou a s Cielou a s Raymondem neuvěřitelně krásné chvíle. A přitom já... já vozím na rybolov bohaté lidi, kteří neznají lepší způsob, jak se svými penězi naložit.“

„Takže ty bys chtěl obojí.“

„Nevím, co bych chtěl. Já jen vím, že když tady Jaye byla, tak jsem jí pro případ, že bys nás poslouchala, říkal věci,